

Дозволь мені довго-довго дихати пахощами свого пишного волосся, дай припасти до його лицем, як припадає той, що прагне, до хвиль струмка; ніби пахучою хусткою, я хотів би обмахуватись ним, щоб розвіяти в повітрі свої спомини.

Якби могла ти знати, що я бачу, що вбираю в себе, що я чую в твоїм пишнім волоссі! Пахощі його, немов музика, ваблять до себе мою душу.

В цім волоссі затаїлась чудова мрія; мені сняться щогли і вітрила; ось бачу я в сні безмежне море; вітер несе мене в чудові краї; чистіша і глибша блакить неба, в повітрі віє пахощами фруктів, листя і людського тіла.

В цім океані волосся мені ввижається затока — там лунають тужливі пісні, там метушливо рухаються міцні люди, що зійшлися з різних країв; кораблі виступають своїм тонким і складним профілем всіляких форм на тлі неосяжного, в вічному полум'ї, неба.

Пестячи твоє волосся, я знов переживаю солодку втому тих довгих годин, коли в каюті чудового корабля, на канапі серед квітів мене вколисували хвилі прибою, під гомін свіжих течій в тихій затоці.

В пекучій глибині твого волосся я чую запах тютюну, змішаного з опієм і цукром; чорна ніч його сяє мені безсмертною тропічною блакиттю; а пушок по краях п'янить мене пахощами м'яку, смоли і кокосового масла.

Дозволь же мені довше кусати ці важкі чорні кучері; мені здається, що я знищую свої спомини, коли гризу їх, ці гнучкі, свавільні пасма.